

سپاس از شما

سلام

« اُدْعُونِي » ...

یعنی چه؟

« جلسه‌ی ششم - ۱۴ اردیبهشت: ۱۴۰۰ / رمضان: ۱۴۴۲ »

رسول اعظم صلی الله علیه و آله می فرمایند:

الناسُ «نیام»

فإذا ماتوا انتبهوا.

مردم، خواباند، پس هر گاه بمیرند بیدار می شوند.

خداوند برای « **بیداری** » مردم در
جلسه « **آزمون** » باید چه کار کند؟

خداوند حکیم، « **انواعِ حوادث** » را

برای تمام افرادِ بشرِ (اخراج شده) پدید می‌آورد،

تا آنها از خوابِ « **غفلت** » بیدار شوند،

و با « **ناله** و **تضرع** و **دعا** » او را بیابند:

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَى أُمَمٍ مِّنْ قَبْلِكَ

فَأَخَذْنَا هُمْ بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَاءِ

لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ (أنعام/٤٢)

و یقیناً ما برای امت‌های قبل از تو نیز (رسولانی را) مأمور کردیم،

و آنها را با تنگی (معیشت) و بیماری دچار ساختیم تا زبان باز کنند.

پس هیچ حادثه‌ای (حتی افتادن یک برگ) «تصادفی» نیست،

و «أدعونی» یعنی:

«محور تمام زندگی» انسانِ (مؤمن)،

باید (دائماً و با هر بهانه‌ای) فقط «خواندنِ خدا» باشد،

و او باید این «دعوت» را بپذیرد. زیرا:

الَّذِينَ آمَنُوا

مُسَخَّرِينَ لِلْعِبَادَةِ

الكلعاء هو العبادة

پرسش ۱:

A landscape photograph showing rolling green hills under a clear sky. A single, bare, dark tree stands on a small rise in the middle ground. The hills are covered in lush green grass, with some areas appearing slightly more yellowish, possibly due to the lighting or the type of vegetation. The overall scene is peaceful and somewhat desolate.

« خطرناکترین » جنبیده در منظرِ خدا،
افرادِ « کر و لال » هستند.

«عاجزترین» مردم کیست؟

نظر شما؟

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم :

**أعجز الناس
من أعجز عن
الدعاء**

عنه الباقى

افرادِ «کر و لال» چه می خوانند؟

آنها که نسبت به « **خالق** و رازقِ » خود،

« گوشِ شنوا » و « زبانِ **تضرع** » ندارند،

فقط « **هوس بازی** » و « **شیطنیت** » را

می خواهند و می خوانند:

إِنْ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا إِيَّاهُ

وَإِنْ يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَرِيدًا

(نساء/ ۱۱۷)

(حق گریزان) فقط « زنان » و فقط « شیطان سرکش » را می خوانند.

انسان با « **دعا** »،

« **دستش** » را به دست « **خدا** » می‌سپارد،

تا به « **دست دادن** » به « **جنایتکاران** »

و « **ترحم** » هیچ مخلوقی، نیازمند نباشد:

لذا رسول اکرم صلی الله علیه و آله می فرمایند:

آنکه به دعا توفیق یابد بدبختی ندارد

و وقتی خدا توفیق خود را برای دعا فراهم کند
یعنی «درهای رحمت» را برای او گشوده است.

(وسائل الشیعه)

پس دعا، « **خواستنِ خودِ خدا** » از خداست:

رسول اکرم صلی الله علیه و آله می فرمایند:

اللَّهُمَّ! اجْعَلْ حُبَّكَ أَحَبَّ إِلَيَّ مِنْ:

نَفْسِي وَ أَهْلِي وَ مِنْ الْمَاءِ الْبَارِدِ

خدایا، ²³عشقت را برایم از خودم و خانواده‌ام و آب گوارا محبوب‌تر کن.

بنابراین

از «**دعای**» دعاکنندگان باید **ترسید**

زیرا آنها از «**حمایت** ویژه **الهی**»

برخوردارند:

وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ

بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ

مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ وَ مَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِّنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ
(أنعام/۵۲)

و آنان را که خدایشان را صبح و شب می خوانند و توجّه او را می جویند از خود مران.
از حساب آنان چیزی بر عهده تو نیست و از حساب تو (نیز) چیزی بر عهده آنان نیست،
که اگر آنان را برانی، از ستمکاران خواهی بود.

پس ما برای رسیدن به « **حیاتِ طیه** »،

بیش از « هوا و آب و غذا »،

به « **دعا و ذکر و توجّه** به **خالق** »، « **نیاز** » مندیم.

و « **حمد و تسبیح** » الهی، « **تکلیف** » ما را روشن،

و در « **حلّ** » مشکلات، « **معجزه** » می‌کند.

پرسش ۲:

» بهترین دعا « چیست؟

نظر شما؟

« رسول اعظم صلى الله عليه و آله » فرمودند:

خير الدعاء، دعائى

و دعاءُ الأنبياءِ من قبلى، وَ هُوَ:

بهترین دعا، دعای من و دعای پیامبران قبل از من است
و آن دعا اینست که:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ ، لَا شَرِيكَ لَهُ ،
لَهُ الْمُلْكُ وَ لَهُ الْحَمْدُ
يُحْيِي وَ يُمِيتُ وَ هُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ ،
بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَ هُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

پریشی ۳:

« حمد » یعنی چه؟

نظر شما؟

هر « واکنش مثبت » (= مدح، ثناء، شکر، تملُّق،) به هر گونه:

« زیبائی » و « کمال » (مادی و معنوی)،

و « خیر » و « خوبی » (ظاهری و باطنی)،

و به هر « حقّی » و هر گفتار و رفتارِ « منطقی »،

در هر « فردی و مخلوقی و هر چیزی »، **حمد** است.

« حمد » برای کیست؟

چون خداوند « **خالق** » تمامِ جهان است،

پس فقط او « **مالک** » تمامِ مخلوقات است،

پس هر نوع « **زیبائی**، **کمال**، **خیر**، **خوبی** »،

از « **او** » است،

و « **هر حمدی** » (با چهره، گفتار، رفتار) (بدانیم یا ندانیم)، برای اوست.

« ثَمَرُهُ » حَمْدِ الهی برای ما چیست؟

« **حمدِ عالمانه** و **صادقانه** خداوند »،

اولاً: « **نگاه** » انسان را

چنان « **آسمانی** » و « **زیباین** »،

و او را « **حُسن** شناس و **حُسن** گزین و **حُسن** آفرین »

می‌کند که جز زیبایی نمی‌بیند: « **ما رأیتُ الاَّ جمیلاً** »

ثانیاً: «حمدِ عالمانه و صادقانه خداوند»،

«ملائکہ و انسان» را

به «تسبیح» می‌رساند،

و از هر «عیب و نقص و فقر و سوء و شری»،

گریزان و فراری می‌کند.

پریشانی ۴:

«تسیح»، یعنی چه؟

نظر شما؟

چون « خداوندِ حمید »، قطعاً از هر:

« نقص و نیاز و عیب و شری^س »، « منزّه^س » است،

پس من هم برای « تقرّب^س » به او

از هر « عیب و نقص و فقر و سوء و شری^س »،

« باید » مبرا و گریزان و فراری باشم.

« عملِ » تسييح چيست؟

عملِ اول:

باید دائماً « مراقبِ » خود و « توجّه به خدا » باشیم،

تا « زینتِ دنیوی » و « جذّابیتِ مخلوق »،

جای « جمال و محبّتِ خالق » را

در « قلب » من نگیرد.

عملِ دوم:

بدانم هر « نقص، عیب، ظلم و فسادی » در عالم،

قطعاً از « خدایِ » علیمِ حکیمِ حمید « نیست »

بلکه به خاطر « دخالتِ جاهلانۀ بشر » است،

پس⁴⁷ منِ « مسیح » باید با آنها « مبارزه » کنم:

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ

(روم/۴۱)

به خاطرِ عملکردِ (خودخواهانه) مردم،

« فساد » در خشکی و دریا نمودار شده است

پرسشی ۵:

چرا « خداوند » مانعِ فساد نمی‌شود؟

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ

لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا

لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ (روم/۴۱)

(در واقع خداوند اجازه داده) به خاطرِ عملکردِ (خودخواهانه) مردم، «فساد» در خشکی و دریا نمودار شود تا (عوارض) بخشی از عملکردشان را به آنها بپشاند تا (از خودخواهی) برگردند.

پریشانی

« مخاطبِ » دعای ما کیست؟

نظر شما؟

یک « دعا » :

اللَّهُمَّ؟

عَظُمَ سُلْطَانُكَ وَ عَلاَ مَكَانُكَ وَ خَفِيَ مَكْرُكَ
وَ ظَهَرَ أَمْرُكَ وَ غَلَبَ قَهْرُكَ وَ جَرَتْ قُدْرَتُكَ

وَلَا يُمَكِّنُ الْفِرَارُ مِنْ حُكُومَتِكَ؟

کدام « شنونده » باید این « دعا » را « بشنود »؟

« دعای دیگر »:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ
مَنْ قَلْبٍ لَا يَخْشَعُ
وَمِنْ دُعَاءٍ لَا يُسْمَعُ

کدام « شنونده » ممکن است این « دعای » مرا « نشنود »؟

اللَّهُمَّ؛ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ

الْكَسَلِ وَالْفَشَلِ وَالْهَمِّ وَالْجُبْنِ وَالْبُخْلِ وَالْغَفْلَةِ وَالْقَسْوَةِ ...

وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ:

نَفْسٍ لَا تَقْنَعُ وَبَطْنٍ لَا يَشْبَعُ وَقَلْبٍ لَا يَخْشَعُ وَ **دُعَاءٍ لَا يُسْمَعُ** ...

(فرازی از دعای ابو حمزه ثمالی)

کدام « **شنونده** » ممکن است این « **دعای** » مرا **نشنود**؟

چون « **خداوند** »،

« **علیم، حکیم، سمیع، بصیر** » است،

پس من با « **اعتراف** به **عیوبم** » در « **محضر** » او،

باید دائماً بکوشم خودم را از « **غفلت** » درآورم،

و در برابر خدا، « **متعهد** » شوم و به تعهداتم عمل کنم.

خدایا!

ما را اهلِ « نماز و ذکر و تضرع و دعا »،

و از « جنود و حزب و اولیاء » خودت قرار ده،

و به ما توفیق بده تا در این « ضیافتِ » رمضان،

گفتار و رفتار و اخلاقمان را « قرآنی » کنیم.

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى رَسُولِكَ مُحَمَّدٍ

